

I TRIBUNA

JAUME BARTUMEU CASSANY, PRESIDENT DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALDEMOCRÀTA

Algunes reflexions sobre el populisme en vista de la situació a Itàlia

La situació política italiana està empantanegada pel fet que el centreesquerra, que va guanyar les eleccions generals, té majoria absoluta a la Cambra dels Diputats però només compta amb la majoria relativa al Senat. Circumstància que han aprofitat els populistes i els conservadors per bloquejar la situació.

És clar que Itàlia és particular, però no deixa que aquesta situació ens fa recordar força el que vam viure a Andorra del 2009 al 2011.

Tanmateix penso que la situació italiana ens ha de portar a reflexionar sobre l'essencial: el futur d'Andorra. L'augment dels populismes, alimentat pel rebuig de l'austeritat que porta les retallades i la degradació del nivell de vida de les classes mitjanes, no és una exclusiva d'Itàlia.

Aquest augment dels populismes també el veiem a casa nostra.

Sembla que s'hagi iniciat una cursa de velocitat entre els sistemes democràtics, de règim o forma parlamentària, i grups i persones que només tenen i només defensen una perspectiva autoritària.

Recentment el periodista Jean-Marie Colombani analitzava, en la seva crònica setmanal al setmanari francès *L'Express*, aquests moviments populistes que "...plantegen en tot cas a la representació electoral

tradicional la mateixa pregunta: ¿cal acompanyar-los per intentar reduir-los o bé distanciar-se'n clarament?" Una pregunta, per cert, que vam analitzar en un comitè directiu del PS i que ens va servir per adonar-nos com teníem al capdavant del partit persones que no respectaven el resultat de les deliberacions.

És ben evident que amb la crisi actual, que ha portat a la recessió econòmica i una desocupació enorme, hi ha fraccions, cada cop més àmplies, de l'opinió ciutadana que fan cas de pensaments màgics i discursos de replegament i aïllament d'Andorra.

Busquen bocals emissaris –les dues forces polítiques fins ara majoritàries– i s'encomanen a la xerrameca de l'antipolítica, refusant de mirar de cara la realitat.

Precisament pel creixement d'aquesta desviació populista caldrà que exercim el que Jean-Marie Colombani defineix com "*le courage de la vérité*" ("el coratge de la veritat"). Sí, hem de tenir el valor d'explicar la veritat a la ciutadania.

La ciutadania d'Andorra sap que no es pot sortir de la crisi amb un decret. Els gairebé dos anys de govern de DA ho confirmen. El país necessita propostes clares.

I enmig d'aquesta situació n'hi ha que s'han entestat a obrir una lluita fratricida per dirigir un partit

polític i ofereixen, fa setmanes, un constant festival d'incontinència verbal, oblidant que els representants dels ciutadans –i els que aspiren a ser-ho– han de ser notícia pel que fan i no pel que diuen.

Llegia l'altre dia Marius Carol, que ens recordava que, als diaris anglosaxons, poques vegades una declaració ascendeix als titulars, perquè entenen la dialèctica política com una cosa que forma part del joc del poder, però que afecta poc la vida dels ciutadans i ciutadanes.

Aquest any que celebrem el vintè aniversari de la Constitució hauríem d'adonar-nos que una reforma política no només és important sinó també urgent. La ciutadania ha de considerar com a pròpies les institucions polítiques perquè així hi dipositaran la seva confiança, ara força debilitada.

Amb totes les imperfeccions que es vulgui, el model per resoldre aquest problema ja està inventat: una forma de govern, sigui la parlamentària o la presidencial, de tipus europeu.

Els que volen representar els ciutadans no s'haurien d'obsessionar en les persones i els estils de comunicar i aparèixer.

Valdria més que es concentrassin en les propostes per millorar la vida de la gent.